

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 11Co/1/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 0018201666
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 04. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jarmila Čabaiová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2019:0018201666.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jarmily Čabaiovej a sudcov JUDr. Martina Kolesára a JUDr. Zuzany Matyiovej v spore žalobkyne: M. H., nar. XX.XX.XXXX, bytom G. XX, A., zastúpená O.. Stanislavou Tichou, advokátkou, so sídlom Zakvášov 1519/55, Považská Bystrica, proti žalovanému: A. CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 792 752, zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., so sídlom Kubáňiho 16, Bratislava, o zaplatenie 401,13 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Michalovce z 18. septembra 2018, č. k. 5Csp/45/2018-86

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok v časti napadnutého vyhovujúceho výroku, v ktorej bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 401,13 Eur s úrokmi z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 401,13 Eur od 8.4.2018 do zaplatenia do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a vo výroku o trovách konania.

M e n í rozsudok v prevyšujúcej časti napadnutého vyhovujúceho výroku tak, že žalobu v časti o zaplatenie úrokov z omeškania vo výške nad 5 % ročne zo sumy 401,13 Eur od 8.4.2018 do zaplatenia, zamieťa.

Žalovaný j e p o v i n n ý nahradiť žalobkyni 100 % trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Michalovce (ďalej tiež len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 401,13 Eur s úrokmi z omeškania vo výške 5 % ročne od 12.10.2017 do zaplatenia a priznal žalobkyni tiež nárok na plnú náhradu trov konania.

2. V celom rozsahu tým vyhovel žalobe, ktorú žalobkyňa skutkovo odôvodnila tvrdením, že dňa 26.11.2013 uzavrela so žalovaným Zmluvu o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXX (ďalej tiež len „úverová zmluva“), na základe ktorej jej žalovaný poskytol peňažné prostriedky v sume 642,35 Eur (po odpočítaní odplaty 107,65 Eur za službu možnosti odkladu splatnosti splátok od dohodnutej úverovej sumy 750,- Eur). Postupnými splátkami žalobkyňa na svoj záväzok vrátiť takto poskytnuté peniaze s dohodnutými úrokmi zaplatila žalovanému spolu sumu 1.043,48 Eur, z ktorých sa žalobou domáhala vrátenia časti, prevyšujúcej skutočne jej poskytnuté peniaze s argumentáciou, že nakoľko v úverovej zmluve absentuje údaj o termíne konečnej splatnosti úveru a údaj o rozdelení splátok na istinu, úrok a iné poplatky, nakoľko údaje o výške RPNM a o výške úveru v nej nie sú správne, nakoľko z dôvodu nesúladu medzi údajom o RPNM v návrhu úverovej zmluve a v jeho akceptácii je úverová zmluva v tejto časti neplatná a napokon nakoľko je dohodnutá výška úroku v rozpore s dobrými mravmi, je potrebné úver považovať za bezúročný a bezpoplatkový.

3. Prvoinštančný súd v napadnutom rozsudku skutkovo vyšiel zo zistení, že medzi stranami došlo k uzavretiu úverovej zmluvy, v ktorej bode 5, označenom ako „Údaje o požadovanom revolvingovom úvere“ sa strany dohodli na úverovej sume 750,- Eur, na výške úroku 70,03 % ročne a na podmienkach splácania úveru žalovanou - v 42 mesačných splátkach po 40,19 Eur. V tejto časti zmluvy bola podľa zistenia súdu prvej inštancie vyjadrená „predpokladaná RPMN“ úveru 70,03 %, priemerná hodnota RPMN 45,94%, a tiež údaje o prípadnom ďalšom úvere, ktorý podľa dohodnutých podmienok žalovaná mohla čerpať v sume 395,47 Eur, pri úroku 76,21% a RPMN 63,33%. V bode 6, označenom ako „Údaje o schválenom revolvingovom úvere“ úverová zmluva podľa zistenia súdu prvej inštancie obsahovala rovnaké údaje ako v predchádzajúcom bode, až na údaj o RPMN úveru, ktorý tu bol vyjadrený hodnotou 69,46 % a údaj o predpokladanej RPMN úveru po poskytnutí revolvingu, ktorý podľa tohto bodu úverovej zmluvy činil 60,51%. Rovnaké hodnoty RPMN úveru a predpokladanej RPMN úveru po poskytnutí revolvingu obsahoval podľa zistenia prvoinštančného súdu tiež list - oznámenie o schválení úveru žalovaného zo dňa 28.11.2013. V úverovej zmluve podľa zistenia prvoinštančného súdu nebol vyjadrený údaj o termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, pričom v odôvodnení napadnutého rozsudku v tejto súvislosti vysvetlil, že v tomto skutkovom závere vychádzal z toho, že interpretáciou ust. § 9 ods. 2 písm. f) zák. č. 129/2010 Z. z. treba vyvodiť, že údaj o termíne konečnej splatnosti úveru musí mať podobu konkrétneho dátumu a teda nepostačuje, pokiaľ je vyjadrený nepriamo údajom o počte splátok. Úverová zmluva podľa zistenia prvoinštančného súdu neobsahovala ani údaj o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Súd prvej inštancie mal za preukázané tiež, že žalovaný z dohodnutej úverovej sumy 750,- Eur v skutočnosti poskytol žalobkyni peňažné prostriedky v sume 642,35 Eur, keďže sumu 107,65 Eur si žalobca z úverovej sumy ponechal na úhradu poplatku za službu odkladu splátok. Súd prvej inštancie vychádzajúc zo sumy, ktorá bola žalobkyni reálne poskytnutá, prepočtom zohľadňujúcim počet splátok 42 vo výške 40,19 Eur dospel k záveru, že RPMN predmetného úveru v skutočnosti činila 92,94%. Postupnými mesačnými splátkami v čase od poskytnutia úveru do 11.10.2017 podľa zistenia súdu prvej inštancie žalobkyňa zaplatila žalovanému na plnenie záväzkov z úverovej zmluvy spolu sumu 1.043,48 Eur.

4. Na takto zistený skutkový stav súd prvej inštancie aplikoval ust. § 9 ods. 1 až 8 a § 11 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z. z., o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov a § 39, § 40 ods. 1, § 52 ods. 1,3 a 4, § 53 ods. 1 a 5, § 54 ods. 2 a 3, § 451 ods. 1 a 2 a § 457 zák. č. 40/1964 Z. z., Občiansky zákonník, právne posúdil vzťah strán ako záväzkový zo spotrebiteľskej úverovej zmluvy, pri zakladaní ktorého neboli v úverovej zmluve vyjadrené údaje o konečnej splatnosti úveru a o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, predstavujúce jej obligatórne náležitosti podľa ust. § 9 ods. 2 písm. f) a k) zák. č. 129/2010 Z. z., v znení účinnom v čase uzavretia úverovej zmluvy. Z tohto obsahového nedostatku úverovej zmluvy prvoinštančný súd vyvodil s použitím ust. § 11 ods. 1 uvedeného zákona domnienku o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Žalobkyňa tak bola podľa úvahy súdu prvej inštancie povinná zaplatiť na splnenie svojho úverového záväzku len sumu zodpovedajúcu skutočne jej poskytnutým peniazom, a preto zo zodpovednosti za bezdôvodné obohatenie zaviazal žalovaného zaplatiť žalobkyni sumu ním prijatú nad rámec žalobkyni poskytnutých peňazí. S argumentáciou žalovaného, v ktorej apeloval na potrebu interpretačnej konzistentnosti rozhodujúcej vnútroštátnej úpravy so zmyslom a cieľom smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere (ďalej tiež len „smernica 2008/48/ES“) v intenciách tiež výkladových záverov formulovaných Súdnym dvorom Európskej únie (ESD) vo veci C42/15 zo dňa 9.11.2016 Home Credit Slovakia, a.s. proti G. N., sa súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku vysporiadal poukazom na to, že podľa článku 288 ods. 3 Zmluvy o fungovaní Európskej únie je smernica ako taká záväzná len pre členské štáty únie a konštatovaním, že zmluvné strany sú povinné rešpektovať vnútroštátne právo aj keby bolo so smernicou v rozpore. Za omeškanie žalovaného so zaplatením peňažnej sumy 401,13 Eur súd prvej inštancie bez bližšieho vysvetlenia priznal žalobkyni tiež úroky z omeškania s použitím ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v percentuálnej výške vyplývajúcej z ust. § 3 ods. 1 nar. vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka. Rozhodnutie o trovách konania súd prvej inštancie odôvodnil s poukazom na ust. § 255 ods. 1 C.s.p. výlučným procesným úspechom žalobkyne v spore.

5. Proti tomuto rozsudku podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie s návrhom, aby ho odvolací súd zmenil tak, že žalobu zamietne v celom jej rozsahu a prizná žalovanému nárok na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie. Žalovaný v odvolaní ťažiskovo nesúhlasil so spôsobom právneho posúdenia veci. Vytkol v tomto smere súdu prvej inštancie nesprávnosť, ktorej sa mal dopustiť pri

aplikácii ust. 9 ods. 2 písm. f) a k) zák. č. 129/2010 Z. z., v znení účinnom v čase uzavretia úverovej zmluvy. Argumentoval, že spôsob interpretácie týchto noriem súdom prvej inštancie je v rozpore s cieľmi a zmyslom smernice 2008/48/ES. Na podporu svojej argumentácie v tejto otázke žalovaný upriamil pozornosť na záver formulovaný ESD vo veci C 42/15, v zmysle ktorého nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok. Žalovaný upriamil pozornosť i na to, že v tomto rozhodnutí ESD akcentoval, že zmyslu a cieľu smernice 2008/48/ES zodpovedá predpoklad takej vnútroštátnej úpravy a jej výklad vnútroštátnymi orgánmi, ktoré za bezúročný a bezpoplatkový považujú úver pri absencii niektorej z náležitostí uvedených v článku 10 ods. 2 smernice len pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Žalovaný poukázal na to, že v nadväznosti na tieto interpretačné závery ESD vnútroštátny zákonodarca od smernici odporujúcej požiadavky uvádzať v zmluvách o spotrebiteľských úveroch tiež údaj o konečnej splatnosti úveru, upustil. Žalovaný vo vzťahu k údaju o konečnej splatnosti úveru v odvolaní vytkol súdu prvej inštancie tiež i to, že sa nevysporiadal s jeho argumentáciou, v rámci ktorej poukazoval na to, že úprava konečnej splatnosti úveru bola obsiahnutá v časti 4 bod 4.5 všeobecných úverových podmienok, na ktoré úverová zmluva odkazovala vo svojej časti 13. V zmysle tohto zmluvného dojednania sa za deň konečnej splatnosti úveru považoval deň splatnosti poslednej úverovej splátky. Obdobne podľa odvolacej argumentácie žalovaného ESD v rozsudku C 42/15 podal výklad článku 10 ods. 2 písm. h) smernice 2008/48/ES z pohľadu potreby vymedzenia v úverovej zmluve tiež štruktúry mesačných splátok v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie istiny. Žalovaný s poukazom na tieto interpretačné závery ESD apeloval na potrebu eurokonformného výkladu rozhodujúcej vnútroštátnej úpravy. V tejto súvislosti upriamil pozornosť na záver vyplývajúci z uznesenia NS SR sp. zn. 3 Cdo 146/2017 zo dňa 22.2.2018, v zmysle ktorého „Pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona 129/2010 Z. z. uvádza pojmy „výška“, alebo „počet“ či „termíny“ splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, je potrebné za použitia eurokonformného výkladu dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa. Zároveň NS SR v tomto rozhodnutí vyjadril, že úprava platná od 1.5.2018 podľa spôsobu vymedzenia v smernici jasne vymedzila požiadavku v zmluve vyjadriť okrem výšky a počtu splátok (len) ich frekvenciu bez potreby ich štruktúrovania. Tým podľa jeho názoru došlo k precizovaniu skoršej úpravy, ktorú v jej legislatívnej nepresnosti bolo možné a i potrebné preklenúť eurokonformným výkladom. Žalovaný v odvolaní namietal tiež proti spôsobu, akým sa súd prvej inštancie vysporiadal s otázkou rozsahu jeho omeškania. Podľa názoru odvolateľa je úvaha prvoinštančného súdu, ktorá vznik jeho omeškania spája s úhradou poslednej úverovej splátky žalobkyňou nesprávna. Argumentoval v tomto smere, že do omeškania s plnením záväzku z bezdôvodného obohatenia sa mohol dostať v zmysle ust. § 563 Občianskeho zákonníka až po tom, čo bol o plnenie požiadaný. Svojimi odvolacími námietkami, poukazujúcimi na nesprávnosť skutkových zistení na základe vykonaných dôkazov a vytýkajúcimi napadnutému rozsudku tiež vady v právnom posúdení veci, žalovaný uplatnil odvolacie dôvody podľa ust. 365 ods. 1 písm. f) a h) C.s.p.

6. Žalobkyňa sa vo svojom vyjadrení k odvolaniu vo všeobecnosti stotožnila so skutkovými závermi súdu prvej inštancie i so spôsobom jeho právneho posúdenia veci. V konkrétnej rovine k odvolacej argumentácii žalovaného opierajúcej sa o závery ESD vo veci C42/15 žalobkyňa vo vyjadrení prezentovala názor, že ESD nie je oprávnený a ani v zmiernenom rozhodnutí nepodal výklad vnútroštátneho práva, a preto jeho závery nie sú k spôsobu aplikácie rozhodujúcej vnútroštátnej úpravy použiteľné. Podľa žalobkyne je na vec sa vzťahujúca vnútroštátna právna jednoznačná a ani jej eurokonformný výklad s ňou nemôže byť v rozpore. Tento výkladový limit potvrdil podľa argumentácie žalobkyne tiež NS SR v už zmiernenom uznesení sp. zn. 3 Cdo 146/2017 zo dňa 22.2.2018. Preto žalobkyňa považovala za správne, pokiaľ súd prvej inštancie z takejto jednoznačnej úpravy, výslovne vyžadujúcej vyjadriť v úverovej zmluve tiež údaje o termíne konečnej splatnosti úveru a o skladbe úverových splátok, dôsledne vyšiel. Navyše podľa jej názoru rozhodujúca vnútroštátna úprava nebola v rozpore so zmyslom a cieľmi smernice 2008/48/ES, keďže vnútroštátny zákonodarca tieto ciele do vnútroštátnej úpravy transponoval aj keď v dovolenom širšom rozsahu. Žalobkyňa vo vyjadrení odmietla spôsob, akým žalovaný v odvolaní vyvodzoval svoje interpretačné závery od vývoja vnútroštátnej právnej úpravy a akcentovala, že zmeny zavedené do zák. č. 129/2010 Z. z. s účinnosťou od 1.5.2018 sa na prejednávajúcu vec nevzťahujú. Žalobkyňa sa pripojila k názoru súdu prvej inštancie, že údaj o konečnej splatnosti úveru musí byť podľa ust. § 9 ods. 2 písm. f) zák. č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom do 30.4.2018 vyjadrený konkrétnym dátumom, ktorý jediný podľa jej presvedčenia umožňuje

spotrebiteľovi poznať ako dlho bude povinný plniť si svoje povinnosti z úverovej zmluvy. Žalobkyňa zároveň argumentovala, že vyjadrenie presného termínu konečnej splatnosti úveru je potrebné tiež z dôvodu potreby jednoznačného ustálenia, dokedy veriteľovi patria z požičaných peňazí obchodné úroky a odkedy už úroky z omeškania. Obdobne formulácia ust. § 9 ods. 2 písm. k) zák. č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom v čase uzavretia úverovej zmluvy nepripúšťa podľa názoru žalobkyne iný výklad než ten, z ktorého vychádzal aj súd prvej inštancie. V zhode s týmto spôsobom právneho posúdenia veci žalobkyňa zastávala názor, že v úverovej zmluve musela byť vyjadrená skladba splátok a určený tiež aj spôsob ich priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom. Žalobkyňa nad rámec dôvodov, na podklade ktorých súd prvej inštancie vyvodil záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, vo vyjadrení k odvolaniu poukázala tiež na neprimeranosť úrokového zaťaženia úveru a rovnako aj tiež na to, že mimo údajov o konečnej splatnosti úveru a o skladbe a spôsobe priradovania splátok na úverový záväzok úverová zmluva mala tiež i iné obsahové vady. Žalobkyňa v tejto súvislosti akcentovala predovšetkým spotrebiteľskú neprijateľnosť dojednania strán o službe odkladu splátok a v tejto súvislosti tiež potrebu zahrnúť odmenu, dohodnutú v úverovej zmluve za túto službu, do výpočtu RPMN.

7. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (§ 34 C.s.p.) prejednal odvolanie žalovaného ako podané včas (§ 362 C.s.p.), oprávnenou osobou (§§ 359 až 361 C.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné (§§ 355 až 358 C.s.p.), bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 a contrario C.s.p.), v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 C.s.p., z hľadísk odvolaním uplatnených odvolacích dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) a h) C.s.p. a s prihliadnutím na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok konania v zmysle ust. § 380 ods. 2 C.s.p. a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok je v podstatnej časti vecne správny. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 24.4.2019 po predchádzajúcom oznámení miesta a času tohto procesného úkonu na úradnej tabuli a na webovej stránke tunajšieho súdu a pri zachovaní lehoty podľa ust. § 219 ods. 3 C.s.p.

8. Žalovaný svojimi odvolacími námietkami v intenciách uplatneného odvolacieho dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h) C.s.p., nastolil predmetom odvolacieho prieskumu správnosť právneho záveru súdu prvej inštancie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. So zreteľom na dôvody, na podklade ktorých prvoinštančný súd k tomuto záveru dospel, bola pre posúdenie vecnej správnosti napadnutého rozsudku v odvolacom konaní kľúčovou právnou otázkou úplnosti úverovej zmluvy z hľadiska obsahových náležitostí vyžadovaných ust. § 9 ods. 2 písm. f) (údaj o konečnej splatnosti úveru) a ust. § 9 ods. 2 písm. k) (údaj o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov) zák. č. 129/2010 Z. z., v znení účinnom v čase jej uzavretia. Vo všeobecnosti právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikáciou konkrétnej právnej normy na zistený skutkový stav vyvodzuje zo skutkových zistení aké práva a povinnosti majú subjekty konania podľa hmotného práva. Nesprávnym právnym posúdením je potom potrebné rozumiť omyl v tomto postupe, a teda nesprávnosť pri aplikácii práva na skutkové zistenia. O mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak súd neaplikoval právnu normu vôbec, alebo ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť, alebo ak aj aplikoval správny predpis, ktorý tiež správne interpretoval avšak právnu normu nesprávne na zistený skutkový stav použil, teda v skutkových okolnostiach z právnej normy vodil nesprávne závery o právach a povinnostiach strán.

9. Súd prvej inštancie záväzkový právny vzťah strán, v ktorom žalovaný konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo podnikateľskej činnosti a žalobkyňa nesporne v takomto postavení nevystupovala (§ 52 ods. 3 a 4 Občianskeho zákonníka) celkom správne posúdil ako spotrebiteľský podľa ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a skrz toho správne aplikoval na úverovú zmluvu uzavretú medzi žalovaným ako dodávateľom a žalobkyňou v hmotnoprávnom postavení spotrebiteľa tiež zák. č. 129/2010 Z. z. I napriek tomu, že na posudzovaný prípad prvoinštančný súd aplikoval správnu normu, nesprávne ju interpretoval.

10. Žalovaný v odvolacom konaní súdu prvej inštancie celkom dôvodne vytykal, že pri interpretácii rozhodujúcej vnútroštátnej úpravy, ktorá je výsledkom transpozície smernice 2008/48/ES, nezohľadnil ňou stanovený cieľ. Žalovaný sa v priebehu konania pred súdom prvej inštancie na ustanovenia smernice výslovne odvolával, ale i bez toho bolo povinnosťou prvoinštančného súdu posúdiť jej zhodu s rozhodujúcimi vnútroštátnymi ustanoveniami, aby preveril, či táto smernica bola transponovaná správne a či nie je namieste použiť jej nepriamy alebo priamy účinok. Odvolací súd sa v tejto súvislosti nemohol stotožniť s právnym názorom súdu prvej inštancie, ktorý bol bezpochyby rozhodujúci pri formovaní napadnutého rozsudku, v zmysle ktorého „V prípade, že štát netransponuje Smernicu, alebo ju transponuje nesprávne v rozpore s ňou, táto skutočnosť nemôže byť na ujmu účastníka právneho

vzťahu. Zmluvné strany sú povinné rešpektovať vnútroštátne právo a aj pre prípad jeho rozporu s Únijným právom - Smernicou.“ V tomto názore nie je podľa odvolacieho súdu dostatočne premietnutá skutočnosť, že ustanovenia smernice v záujme požiadavky harmonizácie právnych systémov členských štátov EÚ musia byť transponované do vnútroštátneho právneho poriadku s jednoznačnou záväznou právnou silou, s presnosťou a jasnosťou požadovanou na účely splnenia jej cieľa. Odvolací súd v tejto súvislosti upriamuje pozornosť na záver formulovaný Ústavným súdom SR (ÚS SR) v uznesení sp. zn. III. ÚS 666/2016 zo dňa 11.10.2016, v zmysle ktorého je povinnosťou slovenského vnútroštátneho súdu, ktorá je inkorporovaná aj v základnom práve na súdnu ochranu, nielen ústavne konformná, ale aj eurokonformná interpretácia zákonov. Nezastupiteľným zdrojom poznania a aplikácie práva EÚ je tiež judikatúra ESD, ktorá je jedinou inštitúciou EÚ, oprávnenou podávať jej záväzný výklad. Odvolací súd pripomína, že prejudiciálny rozsudok je spolu s výkladom alebo posúdením platnosti práva EÚ, ktoré sa v ňom nachádzajú, síce priamo záväzný len pre vnútroštátny súd, ktorý formuloval prejudiciálnu otázku (Benedetti, 52/76, 3.2.1977, Zb. s. 163, bod 26), ako aj pre súdy, ktoré budú rozhodovať v tej istej veci o opravných prostriedkoch (Milch, Fett a Eierkontor, 29/68, 24.6.1969, Zb. s. 165, bod 2), avšak nemožno prehliadať, že judikatúra ESD má najmä zabezpečovať jednotný výklad práva EÚ a cez to jeho rovnaké uplatňovanie v jednotlivých členských štátoch. Preto v prípadoch, kedy ESD podáva právny výklad ustanovení európskeho práva, či už v jednotlivých rozhodnutiach, alebo na žiadosť súdov členských štátov či iných orgánov a inštitúcií EÚ, má judikatúra ESD všeobecnú záväznosť. To znamená, že týmto výkladom ESD sa musí riadiť nielen súd, ktorý o výklad požiadal či štát alebo inštitúcia EÚ, ktorej je rozhodnutie určené, ale všetky členské štáty, ich orgány a obyvateľstvo, ako aj samotné orgány EÚ. Možno preto konštatovať, že judikatúra ESD má povahu prameňa európskeho práva. Zároveň platí, že ESD výkladom únieho ustanovenia objasňuje zmysel a pôsobnosť vykladaného ustanovenia už od okamihu, kedy toto ustanovenie nadobudlo účinnosť. ESD interpretované ustanovenie musia vnútroštátne súdy aplikovať aj na právne vzťahy, ktoré vznikli alebo boli založené pred vynesením prejudiciálneho rozsudku. Prejudiciálny rozsudok totiž nemá konštitutívny, ale deklaratórny charakter (Kempter, C-2/06, 12.2.2008, Zb. s. I-411, bod 35; Kühne a Heitz, C-453/00, 13.1.2004, Zb. s. I-837, bod 21; Blaizot, 24/86, 2.2.1988, Zb. s. 379, bod 27). Z pohľadu týchto všeobecných východísk odvolací súd konštatuje, že žalovaný sa v rámci svojej obrany v priebehu konania pred súdom prvej inštancie dôvodne dovoľával nie len eurokonformného výkladu rozhodujúcej vnútroštátnej úpravy, zodpovedajúceho cieľom smernice, ale v jeho intenciách tiež použitia interpretačných záverov, vyplývajúcich z rozhodnutia ESD vo veci C42/15 zo dňa 9.11.2016 Home Credit Slovakia, a.s. proti Kláre Bíróovej. Žalovaný v tejto súvislosti výstižne poukázal na to, že v tomto rozhodnutí ESD medzi iným podal tiež výklad článku 10 ods. 2 písm. h) smernice 2008/48/ES z pohľadu potreby vymedzenia v úverovej zmluve tiež štruktúry mesačných splátok v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú, stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami, nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tento záver premietol vo svojom rozhodnutí sp. zn. 3 Cdo 146/2017 zo dňa 22.2.2018 NS SR, v ktorom k spôsobu aplikácie ust. § 9 ods. 2 písm. l) zák. č. 129/2010 Z. z., v znení účinnom do 30.4.2018, ktorý zodpovedá na posudzovaný prípad aplikovanému ust. § 9 ods. 2 písm. k) zák. č. 129/2010 Z. z., skonštatoval potrebu interpretácie tohto ustanovenia v tom zmysle, že nevyžaduje, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky, a že pokiaľ predmetné ustanovenie hovorí o výške, počte, termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, je potrebné ho eurokonformne vykladať tak, že sa tým neustanovuje povinnosť uviesť požadované informácie vo vzťahu ku každej položke (t.j. istine, úrokom a iným poplatkom) osobitne, ale len ich uvedenie v súhrne ku splátke, ktorá zahŕňa istinu, úroky a iné poplatky (por. uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo 146/2017 zo dňa 22.2.2018). Odvolací súd poznamenáva, že k záverom formulovaným v tomto rozhodnutí sa NS SR prihlásil aj vo svojom neskoršom uznesení sp. zn. 3Cdo 56/2018 zo dňa 17.4.2018 a opakovane tak urobil tiež v ďalšom svojom rozhodnutí - v uznesení sp. zn. 7 Cdo 98/2018 zo dňa 30.1.2019. S týmto právnym názorom sa už vyjadrených dôvodov odvolací súd bez výhrad stotožňuje.

11. Súd prvej inštancie podľa názoru odvolacieho súdu vo svojom rozhodnutí vyšiel z nesprávnej interpretácie tiež ust. § 9 ods. 2 písm. f) zák. č. 129/2010 Z. z., ktoré stanovuje ako jednu z obsahových náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere údaj o konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Súd prvej inštancie podľa odôvodnenia napadnutého rozsudku vyšiel prísne z textu tohto zákonného ustanovenia a dospel k záveru, že pod údajom o konečnej splatnosti úveru nemožno rozumieť iné než označenie presného dňa konečnej splatnosti úveru. Odmietol pritom pripustiť tiež, aby vyjadrenie presného údaja o konečnej splatnosti úveru mohlo byť nahradené údajmi o zročnosti a o počte splátok, hoc umožňujú

objektívnu určiteľnosť konečnej splatnosti úveru. S takýmto spôsobom právneho posúdenia tejto otázky sa odvolací súd rozhodne nemohol stotožniť.

12. V prvom rade je potrebné súdu prvej inštancie vytknúť, že spôsob výkladu dotknutej normy v odôvodnení napadnutého rozsudku náležite nevysvetlil. Vo všeobecnosti možno konštatovať, že text právnej normy nie vždy zodpovedá jej pravému významu (zmyslu) a preto jazykový výklad nevyhnutne nie je schopný vyriešiť zložitejšie interpretačné problémy, ku ktorým v praxi bežne dochádza. Výlučné používanie jazykového výkladu vedie často k objektívne nespravodlivým záverom. NS SR vo svojom uznesení sp. zn. 6 M Cdo 22/2010 v tejto súvislosti výstižne vyjadril, že je neakceptovateľným momentom aplikácie práva taká jeho realizácia, ktorá vychádza výlučne z rigorózneho jazykového výkladu dotknutých ustanovení. Jazykový výklad je len počiatočným spôsobom prístupu k aplikácii právnej normy; je len východiskom pre objasnenie a ujasnenie si jeho obsahu a účelu, k čomu ostane slúžiť celý rad ďalších postupov, ako je výklad logický, systematický, výklad e ratione legis a pod. Súd teda nie je absolútne viazaný iba doslovným znením zákonných ustanovení, ale môže (a v niektorých prípadoch musí), ak to vyžaduje účel zákona, história jeho vzniku, systematická súvislosť alebo niektorý z princípov, ktoré majú svoj základ v ústavne konformnom právnom poriadku ako významovom celku, ho vyložiť tak, aby závery jeho výkladu boli vo všeobecnosti akceptovateľné a objektívne realizovateľné, inak povedané, aby súd nedospel k výkladu, ktorý význam a účel normy naostatok poprie a sťažuje alebo dokonca znemožní jej realizáciu. Interpretácia (výklad) teda slúži na zistenie skutočného významu (zmyslu) právnej normy a jej zamýšľaného pôsobenia. V prípade právnej normy sa interpretáciou snažíme spoznať význam a odstrániť prípadné jej nejasnosti za účelom správneho pochopenia a následného správneho použitia právnej normy v praxi. Podľa názoru formulovaného ÚS SR v jeho náleze sp. zn. III. ÚS 341/07 v prípade výkladu ide vždy o metodologický postup, v rámci ktorého nemá žiadna z výkladových metód jazyková, logická, systematická, teleologická, historická a komparatívna absolútnu prednosť, pričom jednotlivé uplatnené metódy by sa mali navzájom dopĺňať a viesť k zrozumiteľnému a racionálne zdôvodnenému vysvetleniu textu právneho predpisu. Interpretovaný záver súdu prvej inštancie týmto požiadavkám právnej praxe podľa posúdenia odvolacieho súdu nezodpovedá. Prvoinštančný súd si pri aplikácii dotknutej normy predovšetkým dostatočne razantne neuvedomil, že aj v spotrebiteľských sporoch musí rozhodnutie súdu smerovať k spravodlivému a vyváženému usporiadaniu pomerov strán, tak aby sa spotrebiteľovi v okolnostiach prípadu dostalo primeranej spotrebiteľskej ochrany za súčasného rešpektovania poctivo nadobudnutých práv dodávateľa. Súd prvej inštancie bezpochyby opomenul na vec nazerať takouto optikou spravodlivosti, keďže vo svojich úvahách nereflektoval, že zákonná požiadavka uvedenia v úverovej zmluve tiež údaj o konečnej splatnosti úveru nebola samoučelná, ale jej skutočným zmyslom bolo vytvorenie právnej garancie toho, aby spotrebiteľ mohol jednoducho posúdiť výhodnosť podmienok poskytnutého úveru a následne aby mohol bezproblémovo realizovať práva a povinnosti, ktoré preňho z úverovej zmluvy vyplývajú. To v úvahách o spôsobe interpretácie ust. § 9 ods. 2 písm. f) zák. č. 129/2010 Z. z. na posudzovaný prípad nevyhnutne musí viesť k otázke, či vymedzenie konečnej splatnosti úveru vyjadrením počtu splátok a ich splatnosti môže objektívne viesť k sťaženiu rozhodovania spotrebiteľa. Podľa názoru odvolacieho súdu tak tomu nie je, pretože údaje o počte splátok a o ich splatnosti umožňujú spotrebiteľovi bez potreby špeciálnych znalostí či zručností a bez osobitej pozornosti či vynaloženia neprimeraného úsilia len jednoduchým úsudkom termín konečnej splatnosti, pokiaľ by aj bol popri údajoch o počte splátok a ich splatnosti preňho dôležitý, odvodiť. Odvolaciemu súdu sa v tejto súvislosti žiada poznamenať, že potreba vyjadrenia exaktného údaj o konečnej splatnosti úveru bude opodstatnená len v prípadoch, keď sa spôsob splácania úveru alebo i ďalšie úverové podmienky vyznačujú takými zvláštnosťami, ktoré jednoduchú určiteľnosť konečnej splatnosti neprimerane sťažujú. Možno bez výhrad súhlasiť s argumentáciou žalovaného, že ani pri hľadaní účelu a zmyslu posudzovaného zákonného ustanovenia, rovnako ako v prípade údaj o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, nemožno prehliadať ciele smernice 2008/48/ES a v tejto súvislosti tiež interpretačné závery ESD, formulované vo vzťahu k určitej vyjadrenia časových aspektov realizácie úverovej zmluvy a k následkom absencie niektorých jej náležitostí. ESD v tejto súvislosti v už niekoľkokrát zmienenom rozhodnutí C 42/15 formuloval tiež, že z pohľadu smernice 2008/48/ES nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok. Zároveň tu ESD skonštatoval, že zmyslu a cieľu smernice zodpovedá predpoklad takej vnútroštátnej úpravy a jej výklad vnútroštátnymi orgánmi, ktoré za bezúročný a bezpoplatkový považujú úver pri absencii niektorej z náležitostí uvedených v článku 10 ods. 2 smernice len pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Z toho vyplýva, že ani potreba eurokonformného výkladu neumožňuje

interpretovať zákonnú požiadavku vyjadrenia údajov o konečnej splatnosti úveru tak rigorózne, ako to urobil súd prvej inštancie.

13. Z týchto dôvodov odvolací súd naproti úsudku súdu prvej inštancie dospel k záveru, že úverová zmluva žalobkyňou postrádané náležitosti podľa ust. § 9 ods. 2 písm. f) a k) zák. č. 129/2010 Z. z., v znení účinnom v čase jej uzavretia, má. I napriek tejto právnej vade je však napadnuté rozhodnutie, pokiaľ ide o istinu uplatnenej pohľadávky v konečnom dôsledku vecne správne, nakoľko podľa odlišného právneho posúdenia veci odvolacím súdom, ku ktorému bolo stranám umožnené vyjadriť sa procesným postupom podľa ust. § 382 C.s.p., je úver bezúročný a bezpoplatkový z iného dôvodu.

14. Podľa ust. § 9 ods. 2 písm. j) veta pred bodkočiarkou zák. č. 129/2010 Z. z., v znení účinnom v čase uzavretia úverovej zmluvy, zmluva o spotrebiteľskom úvere musí okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka obsahovať tiež údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

15. Podľa ust. § 2 písm. i) zák. č. 129/2010 Z. z., v znení účinnom v čase uzavretia úverovej zmluvy, ročnou percentuálnou mierou nákladov sa pre účely tohto zákona rozumie celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, vyjadrené ako ročné percento z celkovej výšky spotrebiteľského úveru podľa § 19.

16. Podľa ust. § 2 písm. g) zák. č. 129/2010 Z. z., v znení účinnom v čase uzavretia úverovej zmluvy, celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom sa pre účely tohto zákona rozumie všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poistné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok.

17. Podľa ust. § 11 ods. 1 písm. d) zák. č. 129/2010 Z. z., v znení účinnom v čase uzavretia úverovej zmluvy, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak (tiež) v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

18. Súd prvej inštancie v otázke rozsahu celkových nákladov spojených s úverom dospel k správne skutkovému zisteniu (v bode 21 a 46 odôvodnenia), že pri poskytnutej peňažnej sume 642,35 Eur, výške mesačnej splátky 40,19 Eur a pri počte splátok 42 predstavuje RPMN 92,94 %. Na škodu veci však z disproporcie takto zistenej RPMN oproti údajom v úverovej zmluve nevyvodil zodpovedajúce právne dôsledky. Je nepochybné, že žalovaný naproti súdu prvej inštancie pri výpočte údajov o RPMN úverovej zmluvy (70,03%) vychádzal z výšky úveru 750,- Eur. K tejto sume žalovaný nesporne dospel súčtom žalobkyňi skutočne poskytnutej peňažnej sumy 642,35 Eur a odplaty za službu odkladu splátok v sume 107,65 Eur, ktorú si podľa jedného zo zmluvných ustanovení od úverovej sumy odpočítal. Podľa zmluvného vymedzenia odplata za službu odkladu splátok mala byť zaplatená dopredu, vo výške takmer 3 splátok, o možnosť odloženia ktorých v konečnom dôsledku ide a okamžite mala byť započítaná na poskytnutú úverovú sumu. Pritom nárokovateľným z pohľadu žalobkyne mal byť odklad troch splátok len pri jej dlhodobej pracovnej neschopnosti a inak odklad splátok podliehal súhlasu žalovaným. Logicky sa vynára otázka, akú to výhodu či hodnotu vlastne možnosť odkladu splátok pre žalobkyňu predstavovala? Pokiaľ by si totiž žalobkyňa odplatu za službu možnosti odkladu troch splátok vo výške rovnajúcej sa takmer týmto trom splátkam ponechala, za predpokladu ak by nepotrebovala odložiť splátky, peniaze by jej zostali a ak by sa predsa len dostala do finančných ťažkostí, takto ušetrené peniaze by mohla použiť na splatenie ohrozených splátok. Podľa názoru odvolacieho súdu sa v skutočnosti nejedná zo strany žalovaného o službu, ale len o spôsob, akým skreslil podmienky poskytnutia úveru v neprospech spotrebiteľa tak, že RPMN je v danom prípade 92,94 % a nie v zmluve vyjadrených 70,03 %

19. Podľa ust. § 53 ods. 1 veta prvá Občianskeho zákonníka, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“).

20. Podľa ust. § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka., neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

21. Citované ustanovenia zakazujú pod následkom neplatnosti v spotrebiteľských zmluvách uvádzať tiež ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Inak povedané, zmluvná voľnosť účastníkov spotrebiteľskej zmluvy je obmedzená tiež tým, že nedovoleným a teda neplatným je tiež i dojednanie spôsobujúce značnú nerovnováhu v ich právnom postavení. Obvyklá argumentácia dodávateľov, že spotrebiteľ sa oboznámil so zmluvou, že si prečítal aj všeobecné obchodné podmienky, že podpisom s nimi vyjadril súhlas, a že súhlasil s každým takto upraveným inštitútom, povinnosťami na ňom viaznúcimi, alebo jednoducho len preceňujúca význam v zmluve prejavenej vôle či formálnu oddelenosť niektorého z dojednaní, opomína podľa odvolacieho súdu samotnú podstatu spotrebiteľskej ochrany, spočívajúcu na premise, že spotrebiteľovi neprijateľné podmienky predovšetkým nemožno predkladať a pokiaľ tak dodávateľ urobí, koná nepoctivo a musí byť uzrozumený s tým, že na takéto neprijateľné podmienky súd neprihliadne bez ohľadu na to, či a do akej miery sa spotrebiteľ tou ktorou podmienkou zaoberal. Takto je podľa názoru odvolacieho súdu potrebné nazerať aj na zmluvnú podmienku dohody o službe odkladu splátok. Táto nepochybne predstavuje nad primeranú mieru výrazný zásah do právneho postavenia spotrebiteľa, pretože nezanedbateľne zvyšuje jeho náklady spojené s úverom bez adekvátnej protihodnoty. Nemožno preto racionálne pripustiť, aby náležite informovaný spotrebiteľ, dobrovoľne a bez vplyvu na možnosť dohodnutia zmluvného vzťahu i bez pre neho nevýhodnej podmienky, takúto nevýhodnú podmienku prijal; na strane druhej je notoriou, že dodávatelia predkladajú spotrebiteľom formulárové návrhy zmlúv, ktoré vzhľadom na svoj rozsah, formu, štruktúru a použité výrazové prostriedky, nie sú spotrebiteľia schopní v rámci predzmluvného rokovania komplexne poznať a v takomto rozporení obyčajne podpisujú písomnosti tak, ako sú im predkladané alebo nemajú reálne na výber a v záujme poskytnutia úveru, neraz v ťaživých životných situáciách pristúpia na akékoľvek úverové podmienky. Ani v posudzovanej veci nebola tvrdená a ani dokazovaním zistená skutočnosť, ktorá by túto inak paušálne sa vyskytujúcu situáciu pri uzatváraní spotrebiteľských zmlúv v akomkoľvek smere pozmenila. I tu nemožno inak ako skonštatovať, že žalobkyňa rozhodne nemala objektívne vzaté ekonomický, právny, praktický ani iný dôvod, pokiaľ by o dohode o službe odkladu splátok bolo jednané, a to korektne natoľko, aby tomu i porozumela a pokiaľ by i mala reálne na výber, aby na túto podmienku pristúpila. Takúto, pre spotrebiteľa na prvý pohľad zásadne nevýhodnú zmluvnú podmienku nestačí podľa úvahy odvolacieho súdu kompenzovať len tým, že na ňu spotrebiteľ pristúpi na osobitnom formulári a v ktorom vyhlási, že na ňu pristúpil dobrovoľne. Dostatočné vyváženie nerovnováhy totiž rozumne predpokladá dojednanie adekvátnej protihodnoty tejto nevýhody pre spotrebiteľa za súčasnej úpravy primeraných záruk jeho ochrany, imanentnou súčasťou ktorej sú tiež jasne, určito a zrozumiteľne formulované zmluvné podmienky a tiež ekonomicky prijateľné bremená kladené na spotrebiteľa. V opačnom prípade je predstava, že náležite informovaný a poučený spotrebiteľ si z alternatív úver so službou odkladu splátok a ten istý úver bez tejto služby vyberie tú prvú, napriek tomu, že preňho nemá akýkoľvek hodnotový význam a len zvyšuje jeho náklady, absolútne nemysliteľná.

22. Riadiac sa týmito úvahami dospel odvolací súd k záveru, že z dôvodu skreslenia podmienok poskytnutia úveru v neprospech spotrebiteľa, vyjadrením čoho je v úverovej zmluve nesprávne vyjadrený údaj o RPMN je potrebné úver, hoc z iného dôvodu ako uvažoval prvoinštančný súd, považovať za bezúročný a bez poplatkový v zmysle ust. § 11 ods. 1 písm. d) zák. č. 129/2010 Z. z.

23. Súd prvej inštancie v konečnom dôsledku správne uzavrel, že vzhľadom na domnienku o bezúročnosti a o bezpoplatkovosti úveru bola žalobkyňa povinná žalobcovi plniť v rozsahu len poskytnutých peňažných prostriedkov v sume 642,35 Eur, a že nakoľko v skutočnosti žalobcovi zaplatila sumu 1,043,48 Eur, čo do sumy 401,13 Eur sa žalobca na jej úkor bezdôvodne obohatil podľa ust. § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka, a je preto povinný žalovanej túto sumu vrátiť v zmysle ust. § 457 Občianskeho zákonníka. Odvolací súd z týchto dôvodov, majúc na zreteli zvlášť i požiadavku jednotnosti a komplexnosti civilného sporového konania, výrazom ktorej je tiež právnou praxou aprobovaná prípustnosť korekcie prípadných nesprávností, ktorých sa dopustil súd prvej inštancie v odvolacom konaní (por. napr. rozhodnutie ESLP vo veci Adolf proti Rakúsku), s použitím ust. § 387 ods. 1 C.s.p ako vecne správny potvrdil napadnutý rozsudok v časti napadnutého vyhovujúceho výroku, v ktorej bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť žalobkyňu sumu 401,13 Eur, a tiež vo výroku o trovách konania, majúcom správny základ vo výlučnom procesnom úspechu žalobkyne v spore (pozn.: neberúc

do úvahy príslušenstvo pohľadávky, keďže netvorilo samostatný predmet konania ani argumentačnej pozornosti strán). Odvolací súd na tomto mieste poznamenáva, že vo vzťahu k obsahovým požiadavkám odôvodnenia rozhodnutia, vyplývajúcim z ústavného práva na spravodlivé súdne konanie Ústavný súd Slovenskej republiky sformuloval záver, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania (stranami), ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu, uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, preto postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka konania na spravodlivé súdne konanie (IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05).

24. Inak odvolací súd posúdil vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia o úrokoch z omeškania. Vo vzťahu k tejto časti uplatneného nároku žalovaný v odvolaní celkom opodstatnene vytykal nedostatky odôvodnenia napadnutého rozsudku a správne tiež argumentoval, že nakoľko splatnosť plnenia nebola v danom prípade daná inými právnymi skutočnosťami, je potrebné ju vyvodiť s použitím ust. § 563 Občianskeho zákonníka.

25. Podľa ust. § 563 Občianskeho zákonníka, ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal.

26. Žalobkyňa v spore netvrdila a nestala sa zrejmom ani inak skutočnosť, aby žalovaného o plnenie požiadala. Rovnaké účinky ako výzve o plnenie však právna prax pripisuje doručeniu žaloby žalovanému, k čomu v danom prípade podľa obsahu spisu došlo dňa 6.4.2018. Nasledujúceho dňa bol žalovaný povinný plniť s následkami včasného plnenia a nakoľko tak neurobil, dňom 8.4.2018 sa s plnením svojho záväzku na peňažné plnenie ocitol v omeškaní. Odvolací súd preto ako vecne správny potvrdil napadnutý rozsudok v časti rozhodnutia o úrokoch z omeškania len vo výške 5 % ročne zo sumy 401,13 Eur od 8.4.2018 do zaplatenia. V prevyšujúcom rozsahu, nakoľko procesné podmienky konania boli inak splnené, nesprávnosť rozhodnutia o úrokoch z omeškania spočívala vo svojej podstate len na právnej vade a pre rozhodnutie bol daný dostatočný skutkový podklad, odvolací súd pristúpil v súlade s ust. § 388 C.s.p. k zmene vecne nesprávneho rozhodnutia o úrokoch z omeškania tak, že žalobu v časti o zaplatenie úrokov z omeškania vo výške nad 5 % ročne zo sumy 401,13 Eur od 8.4.2018 do zaplatenia, zamietol.

27. Podľa ust. § 396 ods. 1 C.s.p., ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

28. Podľa ust. § 255 ods. 1 C.s.p. súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

29. V súlade s citovaným ustanovením zákona odvolací súd priznal v odvolacom konaní plne procesne úspešnej žalobkyni nárok na náhradu 100 % trov odvolacieho konania. Odvolací súd poznamenáva, že úroky z omeškania, v ktorých bola žalobkyňa v odvolacom konaní sčasti neúspešná, netvorili samostatný predmet odvolacieho konania ani argumentačnej pozornosti strán.

30. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné (§ 355 C.s.p.).

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane,

aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak: a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.). Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.). Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.). Táto povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.)